

Tolle Lege

Advent 2015: „MILOSRDENSTVÍ PROMĚŇUJEME SVĚT“

Farnost sv. Tomáše. Praha 1. Prosinec 2015, r. XIX. č. 212

„Kdo je pyšný? Ten, kdo si přivlastňuje každý kousek dobra, které vykonal, a popírá, že pochází z Božího milosrdenství.“
(Sv. Augustin)

PŘED ZAČÁTKEM ROKU MILOSRDENSTVÍ

Rok milosrdenství, který Papež František vyhlásil v březnu bulou „Misericordiae Vultus“, začíná dne 8. prosince. Mimo jiné, protože tento den je výročí zakončení Druhého vatikánského ekumenického koncilu, takto papež zdůrazňuje, že na koncilu se katolická církev chtěla soustředit na službu člověku, „...jako nejlaskavější matka všech, dobrotivá, trpělivá, pohnutá milosrdenstvím a dobrotou“ (MV 4).

8. prosince papež otevře Svatou bránu. Potom, během třetí adventní neděle, bude otevřena Svatá brána v katedrálách, včetně pražské. Svatá brána u Sv. Víta a kostel Nejsvětějšího Srdce Páně budou v pražské diecézi hlavními poutními místy. Ale i Svatá Dobrotivá je vyhlášena poutním kostelem diecéze v Roce milosrdenství.

Během tohoto roku se naše duchovní cesta soustředí na dva hlavní aspekty: Prvním je, že Bůh je milosrdný vůči nám. To obsahuje výzvu k obrácení, ke svátosti smíření, k důvěře. Druhým aspektem je potřeba, abychom i my byli milosrdní jako náš Otec.

Oba aspekty budou vést naši duchovní cestu ve farnosti. Milosrdenství bylo už včera tématem naší farní rekolekce. V liturgii se budeme snažit vyprosit Boží milosrdenství pro nás a pro všechny. A jedním z hlavních témat našich rozjímání a pastorece budou skutky milosrdenství, tělesné i duchovní.

Připravme tedy naše duše a srdce: „Rozpomeň se, Hospodine, na své slitování, na své milosrdenství, které trvá věčně“ (Žl 25, 6).

P. Antonio Rivas, OSA
Farář

Potkala jsem

Loni se dvojčata Tobiáš s Emou ve škole dozvěděli, že se blíží tajemný halloween, to vylézají strašidla. Proto si letos společně s ostatními spolužáky vyřezali dýňové hlavy. Těmi se strašidla a duchové zahánějí. Tobiáš se sice řízl, ale jinak to byla dobrá zábava.

Babička vzala druhý den Tobiáše a Emu na hřbitov, přinesli dědovi na hrob kytku a zapálili svíčku. Babička si něco mumlala a dělala nad hrobem nějaké klikyháky. Asi také zaháněla duchy.

V sobotu jeli všichni k prababičce a pradědovi na vesnici. Praděda pro Emu a Tobiáše měl lampióny a dokonce s nimi šel večer do průvodu, i když už chodí s berlemi. Vyprávěl jim, že dřív se takhle slavila jedna velká revoluce., kterou vyhráli spravedliví lidé.

Ve škole si pak o všem o přestávce povídali se spolužáky a přišli na to, že nejlepší byly buřty, které měly všechny děti zadarmo po lampiónovém průvodu.

Murad byl smutný, protože nebyl nikde. Rodiče mu řekli, že strašidla nejsou a lidi v Evropě mají divné zvyky.

S tím souhlasila i maminka a tatínek Tobiáše a Emy, protože dýně, lampióny a dušičkové hřbitovní šílenství jim jdou také na nervy.

Vymysleli si proto, že budou místo všech těchto nesmyslů dělat podzimní grilovačku, které budou říkat barevný podzim.

Všechno s nadšením nachystali a pozvali i Murada a jeho rodinu. Moc se to nepovedlo. Nejedí vepřové.

E.B

ŽIVÝ RŮŽENEC

Ještě dva roky po smrti mé kmotry jsem se vyhýbala její rodině a na místech, kde jsme se s mou nejlepší kamarádkou setkávaly, mě rozdíral dravý smutek. Až nedávno mi bylo přáno pochopit, že láska nejen unese sdílený stesk, ale že toto sdílení zdaleka nepřináší pouze hořkost, a tak se kontakty obnovily.

Když mi Jiřinky maminka nabídla zapojení do živého růžence, váhala jsem: „Dvacet lidí, dvacet desátků, dvacet měsíců, každý den; takový archaismus příšlý z dob, kdy srdce času bilo pomaleji,“ říkala jsem si, avšak něco mě přitahovalo tak neodolatelně, že jsem přijala. „Vždyť většinu těch lidí ani neznám!“, namítalo to ve mně dál, ale začala jsem a pootevřela tím Hlasu, který posiluje jemností a po kapkách vlévá nové způsoby vidění.

Často se modlíme za své blízké, které se domníváme znát, a přitom podléháme pokušení myslet si, že víme, co nejvíc potřebují. Denně se modlíme za neznámé, - za bezdomovce, za chudé, za uprchlíky, za zneužívané, za osamělé, za ty, které ten den nikdo z lidí nepodaruje jediným projevem lásky -, o jejichž tvářích a příbězích vypovídají jen ty kategorie, nálepky, za kterými je vidíme. A běžně se přece v kostele modlíme spolu s neznámými lidmi, ač zde nám nechybí aspoň tvář či hlas, co tedy je na živém růženci tak zvláštního? Myslím, že tu jde o sounáležitost. Přirozená sounáležitost roste z podobnosti myšlení, cítění, zálib, z podobného trápení či radosti, avšak s těmito devatenácti lidmi mě nepojí nic takového, nic než společné ponoření do tajemství Ježíšova života, která si předáváme v rytmu dost pomalém na to, abychom se jimi dali obrábět. Ba co víc, toto povystoupení ze sebe směrem k hlubší účasti na Ježíšově životě člověka nezvětčuje, nebere mu jedinečnost, jen vrhá jiné světlo na to, čím běžně žijeme, a přináší mnohdy až absurdní Pokoj. A nadto každodenní opakování téhož tajemství kupodivu nevnáší do života další stereotyp, naopak, odmyká nový prostor, v němž neplatí navyklé způsoby myšlení a cítění, protože člověk se stává nádobou, která je hloubena vodou, pro niž je stvořena.

Mám za to, že zkušenost vlité sounáležitosti, která v každém a za vším hledá spíše Kristovu tvář než to, co lze sdílet ve stvořeném světě, nám může vpadnout do života odkudkoli. Mně se to stalo skrze živý růženec, což mě nesmírně překvapuje a posiluje, proto vám o tom píšu.

Jan M.

Roráty

Tyto zpěvy nás provázejí po celou dobu adventní a představují to nejoriginálnější z pokladu českého kostelního lidového zpěvu. Proč se tak nazývají? Je to podle latinského znění zpívané antifony na text z proroka Izaiáše: „Rorate coeli desuper et nubes pluant iustum“. Text antifony je nám známý hned z úvodní písně „Ejhle, Hospodin přijde“ a stojí za to uvést jej ve znění, jež podává ekumenický překlad Bible, který čerpá ze samotného hebrejského originálu: „Nebesa, vydejte krůpěje shůry, ať kane z oblaků spravedlnost; necht' se otevře země a urodí se spása a spravedlnost vyraší s ní. Já Hospodin to stvořím“ (Iz 45,8). Hovoří se zde tedy o „spravedlnosti“, zatímco svatý Jeroným ve svém latinském překladu Písma sv. – zvaném Vulgáta – neuvádí, že má z oblaků deštit „spravedlnost“, nýbrž (ten) „Spravedlivý“, tak jak to zpíváme. Tak se Izaiášovo proroctví stává ještě zřetelněji skutečně proroctvím mesiánským.

Antifona „Rorate coeli“ je původně v latině a v nápěvu podle gregoriánského chorálu. Avšak česká hudbymilovnost gregoriánskou melodii převedla do národního jazyka, a je to ta melodie, která pokračuje hned po „Ejhle, Hospodin přijde“ a začíná slovy „Mnozí spravedliví“, „Prolom Pane nebesa“ a ještě mnoha dalšími. Dochovalo se ještě mnoho dalších takových rorátních písní, inspirovaných gregoriánským chorálem, avšak v sériích rorátů, které zpíváme, je dále obsaženo více písní „menzurálních“, tedy takových, které přirozeněji odpovídají našemu dnešnímu hudebnímu, zejména rytmickému cítění: „Chvalme Boha s veselím“, „Ty jsi, Kriste, Boží Syn“, „Z milosti tak hojné“ atd.

Podivuhodné je ovšem stáří těchto písní. Ty nejpůvodnější pocházejí již z doby panování „Otce vlasti“, Karla IV., tedy z období, kdy jen některé křesťanské národy zpívaly duchovní písně při liturgii v národním jazyce, a to pouze v nepatrném množství. V každé publikaci o dějinách hudby se dozvíme o latinském gregoriánském chorálu nebo o duchovní hudbě slavných skladatelů, jakými jsou Palestrina nebo Bach, avšak staročeské roráty zůstávají ve své originalitě a jedinečnosti „skrytým pokladem“. Snad je to jazyková bariéra, která zabraňuje jejich plnému docenění v dějinách světové duchovní hudby.

To nic nemění na tom, že budeme i tentokrát roráty s chutí zpívat. Je docela zajímavým jevem, že písně, které jsou daleko snadnější, zpívají věřící s menším nasazením, než právě roráty, jež jsou místy ne zcela snadné. Roráty mají navíc výrazné mariánské zabarvení. Je zřejmé, že některé daleko novější mariánské písně mnohdy působí poněkud sladkobolně až kýčovitě. To však není případ adventních mariánských písní, ve kterých je Panna Maria uctívána v souvislosti s hloubkou toho nejpodivuhodnějšího tajemství naší víry – s tajemstvím Kristova Vtělení. Stále znovu, avšak pokaždé trochu jinak nám mnohé rorátní písně představují neočekávané Gabrielovo poselství i odvážnou reakci oné nazaretské Panny, „jejíž jméno bylo Maria“ (Lk 1,27).

P. Stanislav Příbyl

PUTOVNÍ SVATYŇKA

Již mnoho let navštěvuje obraz Panny Marie – Tříkrát podivuhodné Matky a královny schönstattské – ve formě kapličky milióny domácností na celém světě. Díky Schönstattským sestrám Mariiným i vy, milí farníci, máte možnost přivítat Pannu Marii, která k nám přichází v tomto symbolu, aby nás obdarovala. Přichází s prosbou, abychom také my jí něco darovali, udělali si v rodině chvilku času – pro Boha a pro druhé. To, co vypráví Písmo svaté o návštěvě Panny Marie v domě Alžběty a Zachariáše, se uskutečňuje ještě jednou – nyní a zde. Život z víry potřebuje znamení, symboly, zvyky. S putovní svatýňkou nepřichází něco, ale někdo – Panna Maria. A s ní přichází ten, kterého nese: Kristus, Boží Syn, náš Spasitel a Vykupitel. V adventní době si proto můžete nyní postupně předávat mezi jednotlivými rodinami putovní kapličku (spolu s patričnou brožurou). Zájemci, napište se prosím do seznamu v sakristii. Bližší u Štěpánky – tel.777086368

Papež František: Bída a omezenost

Čím více jsme voláni k velikosti, tím více pocítujeme bídu a omezenost svého vlastního těla. Abrahám zůstal věrný. V poslušnosti se vydal na cestu, ačkoli nevěděl, kam jde (srov. Žid 11,8). Ačkoli obdržel zaslíbení, cítí bolest své vlastní bídy a svou omezenost, která je takřkajíc v rozporu s tím, co mu bylo slíbeno. Vzpouora a pak modlitba ve formě nářku a stížnosti je normální reakcí, když naše tělo pocítuje svou omezenost a bídu. Tato zkušenost, kterou činíme vlastně každodenně, nás připravuje na "poslední" zkušenost, kdy s neklamnou jistotou pocítíme, že stojíme u nejzazšího prahu. "Z života své matky jsem vyšel nahý, nahý se tam vrátím. Hospodin dal, Hospodin vzal; jméno Hospodinovo budiž požehnáno" (srov. Job 1,21).

Nicméně pouze modlitba nám dá sílu obstát ve zkoušce: "Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo je slabé" (Mk 14,38). Tělo je slabé - to je omezenost každého těla a naše bída. Tak hluboce to pocítoval i **svatý Pavel**: "Abych se pro vznešenost těch zjevení nepyšnil, byl mi dán do těla osten, posel to satanův, aby mě bil do tváře. To proto, aby se mě nezmocňovala pýcha. Kvůli tomu jsem třikrát prosil Pána, aby mě toho zbavil. Ale on mi řekl: "Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejměji projeví ve slabosti". Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula Kristova moc. Proto s radostí přijímám slabosti, příkoří, nouzi, pronásledování a úzkosti a snáším to pro Krista. Neboť když jsem slabý, právě tehdy jsem silný" (srov. 2 Kor 12,7-10). Zde Pavel prosí o osvobození z této omezenosti a bídy a setkává se s logikou kříže. **Bůh je přítomný ve slabosti.**

Naše zraněné tělo je "branou" k Božímu zjevení. Jednoduše je třeba přijmout ji takovou, jaká je, a v modlitbě nechat prostor tomu, aby se projevila síla. *Naše omezenost a bída může být skrze modlitbu proměněna v kříž.* Toto je jádro pavlovské logiky.

Problém je, když se člověk zaměří pouze na vnější omezení a pak se nemodlí, ale jen nařiká. Už pak není služebníkem evangelia, ale stává se obětí a svatořečí sám sebe. Z omezení si člověk udělá kadidlo ke své vlastní oslavě. Obětí už není Kristus, ale já. *Tak začíná veškeré rouhání a rouhání je nejhorším projevem antimodlitby.* "Když člověk nemluví s Bohem, mluví s d'áblem," řekl León Bloy. **V hraničních situacích a uprostřed bídy není střední cesty: člověk se buď modlí, nebo se rouhá.**

Tělo zvyklé na rouhání, které neumí prosit o pomoc pro svou ránu a svůj hřích, není schopné ani ošetřit rány druhých. Neumí být druhým nablízku. Chová se jako bližní pouze sám k sobě. I když zasvětil svůj život Bohu, je to pouze proto, aby chránil sám sebe. Hluboké sobectví mu brání v tom, aby vyšel ze sebe sama a aby se odevzdal. Chrání ho před každou ranou, před každou bídou a každým omezením. To je sterilita farizeje: ani virus, ani vitamin...

Svatý Jan od Kříže v pasáži o přechodu od noci smyslů k noci ducha mluví o těžkých strastech a pokušení smyslů. Kromě smilného ducha (kterého označuje za satanova posla) zmiňuje i ducha rouhání a zvráceného ducha, který zatemňuje mysl takovým způsobem, že ji naplňuje tisícerými skrupulemi a zmatky. Tyto tři druhy omezení, tři rány, tři formy bídy prožívá člověk ve chvílích nejhlubšího očišťování. Důležité je, že *modlitba je otevřeností k Božímu daru, a proto musí člověk na svém těle pocítit, jak moc potřebuje tento dar.*

(úvaha z knihy Jorge Maria Bergoglia: "Otevřená mysl, věřící srdce", nakladatelství Paulínky, 319 str., r. 2013).

Skutky tělesného milosrdenství:

1. Sytit hladové	5. Navštěvovat nemocné
2. Dávat pít žíznivým	6. Navštěvovat vězně
3. Odívat nahé	7. Pohřbívat zemřelé
4. Ujímat se pocestných	

Hory cukroví a metráky potravin nestačí... aneb adventní přípravy na Vánoce

TO ZASE BUDE BLÁZINEC, UŽ ABY BYLO PO SVÁTCÍCH...

Zatímco děti netrpělivě počítají, kdy skončí škola, a ty menší se ptají, kolikrát se ještě vyspinkají, než přijde Ježíšek, říkají mnozí dospělí: "Už aby bylo po svátcích - to zas bude blázelec." Jsou to hlavně ženy, kdo takto mluví. Na nich totiž spočine velká práce spojená s přípravou svátků

SLAVIT JE UMĚNÍ, KTERÉMU SE ČLOVĚK MUSÍ UČIT...

Slavit je umění, kterému se člověk musí naučit. Dětská spontaneita, s níž jsme slavili Vánoce, v člověku nezůstává. Slavení má svá pravidla a svůj řád.

Naše sváteční dny jsou vrcholem a plodem našich všedních dnů. Bez práce nejsou koláče a bez koláčů není posvícení právě tak, jako není posvícení každý den. Svátky jsou vsutku úměrné kvalitě našich všedních dnů a rozpaky nad svátečními dny svědčí o nějaké nekvalitě našich dnů všedních. Kterýkoli svátek je dnem, který je jakoby vyneseno nad rovinu všedních dní. Je to den klidu, kdy můžeme přehlédnout úseky svého života a radovat se z toho, co nám přináší.

UČIT SE BÝT SPOLU...

Svátky jsou dny, kdy se můžeme a máme věnovat tomu, na co ve všední dny nemáme dost času. To neznamená dohánět všechny resty, či svátky prospat. Svátky nejsou dny lenosti, jsou to dny pro jinou činnost. Hlavně se máme věnovat druhým, být s nimi, promlouvat s dětmi, hrát si, číst si, jít na procházku, dívat se, zkrátka být spolu. Možná, že nechutí, s níž někteří mluví o svátcích, pramení z toho, že už vůbec nedovedou být spolu, a to je zlé znamení. I v tom nám mohou Vánoce otevřít oči pro realitu...

UDĚLEJTE MÉNĚ CUKROVÍ...

Svátky mají být hezké, a proto je třeba mnoho připravit. Mnozí se do tohoto ale pouštějí s přílišnou důsledností, okázalostí a perfekcionismem... Udělejte o polovinu cukroví méně a budete mít víc času zastavit se, zamyslet a i radovat. A nebudete také muset po Novém roce vypouštět záložky na sukni a povolovat pásky u kalhot.

NECHTĚJTE VŠECHNO NAPLÁNOVAT...

Nechtějte všechno přesně naplánovat, vždyť se to mnohdy zvrtno jinak: dědeček nastydne, Zuzanka dostane zarděnky, návštěva se omluví nebo přijde pozdě. Nechtějte řídit Vánoce jako generál nebo režisér, ale nechejte se řídit Vánocemi. A hlavně nebuďte sobci. Na svátcích je krásné, že se líbí i těm druhým. Ve světle jejich radosti se rozsvítí i radost vaše. Buďte vynalézaví: vždyť v okolí každého z nás je mnoho lidí "na okraji".

ZOUFALÝ POKUS O ÚKLID...

Nestačí, když napečeme hory cukroví, naděláme sudy salátu, nanosíme metráky potravin a nápojů, rozvěsíme jmelí a větvičky a provedeme zoufalý pokus o úklid všeho. To vše nestačí a nejednou to i překáží. Svátky potřebují ještě jinou přípravu...

VÁNOCE POTŘEBUJÍ I PŘÍPRAVU SRDCE...

Vánoce jsou svátky smíření Boha a lidí a vyžadují přípravu našeho srdce.

Víme přece, že se Kristus narodil v chlévě. Nemyslím, že bychom proto již dlouho před svátky měli přestat uklízet a mýt nádoby. Podstatné však je, že nevadilo, že místem narození Ježíška byl chlév, protože byl položen do láskyplné náruče Mariiny a objat péčí starostlivého Josefa. V betlémském chlévě zářila tři srdce, nejen Kristovo. Vánoce žádají, abychom připravili svá srdce. Tam je třeba uklidit, tam je třeba přichystat místo pro příchod a spočinutí Páně. Je třeba hledat smír, neboť pak přijde i tichá radost a pokoj.

Výzvou a příležitostí k přípravě srdce je advent.

DOSTATEČNĚ BRZY PŘIBRZDIT...

V dnešní uchvátané době přistupuje ještě jeden přípravný úkol - zpomalit. Právě proto radíme omezit vnější přípravy, které ještě zvýší požadavky na výkon a zrychlí tempo našeho života. Máme-li se o Vánocích zastavit, musíme už dost dlouho před nimi brzdit. Jedeme, jak se dnes o životě říká, příliš rychle a brzdná dráha je dlouhá. Ty, kteří doposledka pojedou rychle, čeká tvrdý náraz. Vánoce pak budou pociťovat jako cosi cizího, ano, rušivého.

Víš, že...?

* Během adventní doby budou od pondělí do pátku v kapli sv. Barbory **staročeské roráty**. Začátek mše sv. vždy v 6:45. Večerní mše sv. v 19 hodin **během adventní doby NEBUDE!**

* **Modlitba Taizé** v naší farnosti se koná 3. 12. od 19:30 v kapli sv. Barbory.

* Na den sv. Barbory, 4. 12., slavíme **pout'** v kapli sv. Barbory při mši sv. v **19:00 hod.**

* **Všechny činnosti** ve farnosti končí před Vánocemi 18. 12. a začínají znovu po Novém roce 7. 1. 2013

* Ve středu 23. 12. od 14:00 příprava **jesliček** v kostele a úklid. Všichni jste také pozváni.

* Svatotomášský sbor bude zpívat **při mši sv. v neděli 20.12.** (čtvrtá adventní) adventní skladby a 25.12. na Boží Hod vánoční různé tradiční vánoční skladby

* 26.12. od 16,00 bude koncert Svatotomášského sboru, na kterém mimo jiné zazní **Rybova Mše** vánoční s orchestrem a sólisty.

* **Farní kalendář** můžete sledovat na naší internetové stránce www.augustiniani.cz

* **Charita sv. Rity** při kostele sv. Tomáše potřebuje do zásoby zimní oblečení, především pánské. Farní charita u sv. Tomáše zajišťuje každou sobotu jídlo, oblečení a další služby pro více než 70 bezdomovců v Praze. Věci je možné přinést do kláštera v sobotu mezi 9. a 10. hodinou.

* V sakristii už můžete koupit **augustiniánský stolní kalendář na rok 2016.**

* Na vrátnici kláštera můžete dostat **Svatotomášské černé pivo**, vařené podle receptury, která se zachovala v klášteře od 17. století. Příspěvek za pivo bude použit na opravu varhan kostela sv. Tomáše.

* Zveme všechny milovníky pěší turistiky po Praze na tradiční **novoroční vycházku** (1.1.2016), tentokrát ke starobylému kostelíku sv. Jana a Pavla v Krtni (prohlídka interiéru zajištěna, spatříme pozdně románské fresky biblických výjevů). Sejdeme se ve 14:30 h ve stanici metra Stodůlky (na žluté lince B). Trasa pohodlné vycházky měří asi 4,5 km. Ukončíme ji opět ve stanici metra Stodůlky. Před tím se ještě můžeme občerstvit v jedné útulné cukrárně.

MILOSRDENSTVÍ PROMĚŇUJEME SVĚT!

Během letošního adventu zahájíme Svatý rok milosrdenství, který vyhlásil papež František. V adventu si více než jindy připomínáme největší skutek Božího milosrdenství – narození Ježíše Krista. Bůh se stal člověkem, aby nám ukázal milosrdnou tvář Otce. „*Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, podrobeného Zákonu, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsme byli přijati za syny*“ (Gal 4,4-5).

PASTORELA A POSADAS

13.12.2015

V neděli 13. 12. budeme se španělskou komunitou slavit typickou latinskoamerickou tradici „Posadas“. Tradice „Posadas“ (hostince), typická ve Střední Americe, je oslavou pohostinnosti. „Posadas“ připomíná cestu Marie a Josefa z Nazareta do Betléma, při hledání úkrytu, ubytování před narozením Ježíše, kdy klepali na každé dveře a nikdo je nechtěl ubytovat.

Vedle Posadas se ve stejném čase udržuje tradice Pastorelas, která je s ní úzce spojena. Jsou to vlastně divadelní představení – konají se v adventní době a připomínají události před narozením Ježíše a končí klaněním pastýřů. V Pastorelas vystupují postavy Boha a všech osob betlémského příběhu, příběhy jsou to veselé a ukazují například výsměch ďáblu, který ve hře pokaždé skončí jako dobrem zcela poražený.

Společná mše sv. bude v 11 hodin. Po mši následuje v kostele představení „Posadas“ a pak posezení v refektáři a farní kryptě. Odpoledne je připravený program pro děti a dospělé. **Mše sv. v 9:30 NEBUDE!**

Jsme normální(?)

3.12. 2015
klášter Augustiniánů Malá Strana

Jedinečné setkání mladých lidí a řeholníků, kteří se chtějí společně zamýšlet a diskutovat o hledání životní cesty. Seznamte se s úžasnými osobnostmi různých řádů a kongregací, poslechněte si svědectví o jejich zasvěceném životě a nechte se inspirovat pro objevování právě toho vašeho místa v životě.

hudební doprovod: SRDCAŘI

www.reholicni.webnode.cz
pastoracepovolani@praha@gmail.com

Od 11 hodin mše svatá, následuje příjemné posezení s občerstvením, přednáška P. Jana Políže OCD a debata s mladými lidmi. Moderují s. Andrea Hyblíková FSP + P. Filip Boháč OP. Ve 20 hodin zakončení společnou modlitbou v kostele s možností svatosti smíření.

Dobrou chuť!

Novoroční bábovka s banány

Tento název jsem si opravdu nevymyslela, takto byl recept nazván v jednom odloženém kalendáři. Bábovka je trochu dražší, ale Nový rok máme jen jednou do roka.

Budeme potřebovat: 10 dkg hořké čokolády, 18 dkg másla, 2 banány, 28 dkg hladké mouky, 1 prdopeč, 15 dkg cukru krupice, 150 ml mléka, 4 vejce, bílá čokoládová poleva, tuk a mouka na vymazání a vysypání formy.

Ve vodní lázni rozpustíme čokoládu a máslo. Banány oloupeme a nakrájíme na kolečka. V míse smícháme mouku a prdopeč, přidáme cukr, mléko a vejce a vyšleháme dohladka. Do těsta jemně vmícháme banány a těsto rozdělíme na polovinu. Do jedné poloviny vmícháme čokoládu s máslem, vlijeme do formy, přidáme druhou polovinu těsta a pečeme asi 50 minut v troubě vyhřáté asi na 165-170 stupňů.

Vychladlou bábovku polijeme bílou čokoládovou polevou, ale i bez polevy, jen tak pocukrovaná, je moc dobrá.

Přeji Vám krásný a klidný advent a požehnané Vánoční svátky.

Dobrou chuť

Hanka

BENEFIČNÍ

koncert koncert 6.12.

V 15 HODIN KOSTEL SV. TOMAŠE
JOSEFSKÁ 8, MALÁ STRANA

Účinkují:

- dětský sbor ZŠ sv. Augustina
sbormistr Klára Kochová
- dětský sbor Ružinovská notička,
sbormistr Lenka Klupáková
- hudební soubor dětí ZŠA,
dirigent Javier Dominguez
- sbor dospělých Coro de Padres,
sbormistr Zuzana Krušinová
- jako host vystoupí zpěvačka
Iva Ryzová
s harfenicí
Barborou Váchalovou

Výtěžek koncertu bude použit
na potřeby ZŠ sv. Augustina.

Pro vnitřní potřebu církve vydává

©Římskokatolická farnost u sv. Tomáše, Josefská 8, 118 01 Praha 1, 2015

tel: 257 530 556, e-mail: osaprag@augustiniani.cz - www.augustiniani.cz

Bankovní spojení ČS a.s. 19 33 79 13 39/ 0800. Prosíme Vás o příspěvky a náměty.

